

ψούε για τή ζωή και λαχταρούσε συντροφιά. Έτσι κείνο τὸ βράδυ παρηδόθηκε στὸ Νότι μεθυμένη μετὸ γλυκὸ κρασί τῶν λόγων του, μετὴν προσποιητὴ εὐγένεια τοῦ τρόπου, καὶ μετὰ τὰ μάτια του — τὰ στοργικὰ, κατάμαυρα μάτια ποὺ δίνανε στὸ ὠχρὸ πρόσωπό του κατὰ τὸ ἡδονικὸ, κατὰ τὴν Ἀνατολίτικη ἡδυσπάθεια. Πῶς καὶ τί, λειτουργοῦσε ὅσο κι' ἂν τὸ ἤθελε δὲ θυμότανε: Ἐνὰ μονάχα θυμῆθηκε πῶς ὁ Νότις σὲ μιὰ στιγμή εἶχε γύρει κοντὰ της, πολὺ κοντὰ πῶς ἔννοιωσε τὴν ἀναπνοή του νὰ τῆς χαϊδεύει τὰ μάγουλα, νὰ τῆς πατατεύει τὰ ξανθὰ μαλλιά καὶ πῶς τὸν ἀκούσε νὰ τῆς λέει σβυσμένα μετὰ πόθο.

— Μ' ἀρέσεις Ἄννα. Σ' ἀγαπῶ.

— Ἐγὼ ὅμως δὲ σάγαπῶ τοῖς ἀπαντήσῃ τότε γιατί στὴ στιγμή πέρασε μπροστὸς ἀπ' τὰ μάτια της ἡ εἰκόνα τοῦ Βιολετῆ ποὺ ὅσο κι' ἂν ἦτανε καχεκτικὴ καὶ μίσηρη πάντα γι' αὐτὴν ἦτανε κατὰ σεβαστὸ, μιὰ καὶ ἦτανε τὸ πρόσωπο ποὺ τῆς χαμογέλασε σὰν τὴν ἔβριξε συντρίμι μετὰ τὸ ναυάγιο τοῦ γάμου.

Ὁ Νότις ἀδιάρμοστος δὲν τὴν ξανακοίταξε. Οὔτε κομπλιμέντα πιά, οὔτε περαιοποιήσε. Τραγουδᾶνε μόνη της ἡ Ἄννα κι' ὁ φίλος δὲν τὴ συντρόφεινε. Ὅλη του τὴν προσοχὴ τὴν ἔβριζε στὴν Μαρίκα ποὺ τὸν εἶνε καλέσει στὸ νηλεὲς της καὶ ποὺ καθισμένη δίπλα του ἔλεγε σπαταλιστὰ σὲ κάθε σκανταλιστικὴ πείραγμα του. Ἡ Ἄννα ποὺ ζητοῦσε κότου ἀπὸ τὸ τοῦπέτι τὰ πόδια του νὰ τὰ σπείρει στὰ δικά της ὅπως ποῖν, τῶλοι-σπε πεδιζιλιμένα μετὰ τὰ πόδια τῆς Μαρίκας. Μιὰ ζούλεια τὴν ἔπιασε στὴν ὁρὴ ποὺ ὅσο τραγουδοῦσε ἡ ὦρα κι' ὁ Νότις πάντα ἀδιάρμοστος, ἀκατάδεκτος δειννότανε τῆς γλώσσας σὲ παύση, σὲ πάλιν νὰ μὴ νικήσῃ ἡ ἄλλη.

— Κι' ἐνὸς σ' ἀγαπῶ, πᾶ ὅλην κοιτάζει τὴ Μαρίκα ποῖτε σὲ μιὰ στιγμή ποὺ ὁ βοῦλάνος τῆς ζούλεισε εἶνε ἀνέμελος καὶ τρασαθιστὸς νὰ σπάσει τὸν κοσμήρα καὶ νὰ οἰξεί παντοῦ τὴν κατὰλύττα του λόβια.

Πῶς τέλειωσε τὸ τραπέζι, τί ἀπογείνανε οἱ ἄλλοι δὲ θυμώτανε. Τὸ μοσχάτο κρασί τῆς εἶχε πυρώσει τὸ σῶμα καταλώνοντας κάθε λογισμό. Τίποτα — τίποτα, δὲ θυμότανε. Οὔτε πῶς ἀνέβηγε τίς γυριστὲς ἀτέλειωτες σκάλες, οὔτε πῶς βρέθηκε τὸ πρωτὸ στὸ ἐπάνω πάτωμα, στὸ ἔξῃ τοῦ ξενοδοχείου, στὸ ἴδιο κρεβάτι μετὰ τὸ Νότι. Σὲ λίγες μέρες ποὺ ξεδόλωσε τὸ μνημονικὸ της θυμῆθηκε πῶς τὸν τράβηξε τὴ στεγνὴ ὥρα, κοντὰ τὴν αὐγὴ, ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά τῆς Μαρίκας, λέγοντάς του.

— Ὅχι, δὲ θὰ κοιμηθεῖς μ' αὐτὴν. Εἶναι ἀρρωστιάρα.

Τί τῆς ἀπάντησε, τί ἀπόγεινε ἡ Μαρίκα δὲν ἤξερε. Μόνο τὴ μικρὴ καμαρούλα θυμῆθηκε ποὺ φώτιζε τὸ θαμπὸ καντήλι, τὸ λευκὸ σὰ χιονισμένο κρεβάτι καὶ τὰ λόγια ποὺ τῆς ἔλεγε ὁ Νότις σπαταρώντας σὲ πέλαγα ἡδονῆς σὰν ἀγκάλιαζε γυμνὸ τὸ κορμί της. Ὅχι ὅλα τὰ λόγια μὰ κείνα ποὺ μοιάζανε σὰν τραγοῦδι, κείνα ποὺ τῆς ἔλεγε γιὰ τὰ μάτια της, τὰ μεγάλα ἀμυγδαλωτὰ της μάτια ποὺ δὲν εἶχανε διόλου ἀσπραδί μὰ ἓνα διάσπαρτο, ἀπαλόχρωμο μπλέ, ἓνα κομμάτι Ἀττικοῦ οὐρανοῦ!

Τὸ ξετύλιγμα τῆς σκέψης τῆς Ἄννας τὸ σταυάτησε ἓνα γρήγορο χτύπημα ποὺ ἀκούστηκε. Ξεπετάχτηκε ἀπὸ τὴν πολυθρόνα, κι' ἔτρεξε πρὸς τὴν πόρτα. Ἀνοίξε καὶ κοίταξε στὸ σκοτεινὸ διάδρομο. Ἐνὰς ψηλὸς — ψηλὸς περρότος ποὺ ἡ μαύρη σιὰ του ἔμοιαζε σὰ γίγαντα χτυποῦν στὴν πόρτα τῆς Μαρίκας. Ἐκλείσε τὴν πόρτα της μετὰ θυμὸ, μετὰ λύσσα, μετὰ ζούλεια καὶ ξαναβρί-

χτηκε στὴν πολυθρόνα της. Τὸ κροναλλένιο γέλοιό τῆς Μαρίκας δὲν τὴν ξύπνησε. Εἶχε πάρει τὸ δρόμο τῶν περασμένων.

(Στ' ἄλλο φύλλο τελειώνει)

ΠΑΝΟΣ Δ. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

## ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ

Ἀποκριτικὴ κωμωδία καὶ προφητεία σὲ 4 πράξεις

ΠΡΑΞΗ Α'.

Σούρουπο. Κάτου ἀπὸ τὰ δυὸ ἀψηλὰ ἀγάλματα τῆς Ἀθηνᾶς καὶ τοῦ Ἀπέλλωνος, συνεδριάζει ἡ Ἀκαδημία γιὰ ν' ἀποφασίσῃ ποῖος θὰ πάρῃ τὸ Ἀριστεῖο.

Στοὺς τοίχους τῆς σάλας, βλέπουνε οἱ Ἀκαδημαῖκοι ζυγραφισμένο τὸ μαρτύριο τοῦ Προμηθέα στὸν Καῖκασο, γιατί ἔκαμε τὸ ἔγκλημα νὰ φέρῃ στὸν Κόσμο τὴ φωτιά. Μὰ τοῦτο δὲν τοὺς συγκινεὶ καθόλου, γιατί αὐτοὶ φωτιά δὲ γνωρίζανε ποτέ τους.

Ξύνουνε τὰ κεφάλια, ἀπὸ ἀπορία καὶ ἀδυναμία νὰ ξετίσσουνε τὰ ὑποψήφια ἔργα.

ANNINOS. Τί μαρτύριο εἶνε τοῦτο; Μοῦ ζητοῦνε νὰ ξετίσω στίχους τοῦ Μαλακάση, νὰ ζυγιάσω, λέει, μέτρα καὶ ρυθμούς καὶ νὰ βγάλω κρίση. Μὰ εἰμαι γὼ σὲ θέση γιὰ τέτοια πράγματα; Ἐγώ εἰμαι δυὸ τρία κλαυποῦρια, πτὰ νιάτα μου, μετὰ καμάνε ἀκαδημαϊκὸ καὶ γυροῦνε τώρα ἄγνωστα καὶ ἀδύνατα πράγματα. Γκούχ! γκούχ: Φξού, φξού!... (φέρνει τὸ μαντίλι στὴ μύτη).

ΣΟΥΡΙΣ. Μωρὲ Μπαμπι, τί κάθεσαι καὶ λές; Ποιά ἀνάγκη νὰ ξέρεις γιὰ τὰ κρίνεις; Δὲ βλέπεις ἐγὼ ποὺ γράφω κώλας στίχους, δίχως νὰ χαμπαρίζω ἀπὸ ρυθμὸ, μέτρα καὶ γλώσσα; Μόνο τὴ ρίμα κοίτα. Ἄ συμφωνεῖ, πᾶει καλά. Τάλλα ὅλα κολοκύθια. (Στενοχωρημένος τυλίγεται στὴν πατατούκα του. Κοιτάζει γύρω... Κάποιο ρέμα αἰστάνουμαι. Εἰμαι κρύος. Ὅλοι μοῦ τὸ λένε τελευταῖα...)

ΔΡΟΣΙΝΗΣ (Τραγουδάει ἀφαιρεμένος τὸ σινητισμένο του)

Κάλιο Βικέλας καὶ στὸ γέσι  
παρὰ Ψυχῆς καὶ καρτέρι.

(Ἄξαφνα ἀκούει τὴν κουβέντα καὶ φωνάζει:)

Σταθῆτε! Γιὰ μέτρα καὶ ρυθμὸς θὰ κρίνω ἐγὼ ποὺ εἰμαι ξεφτερόι σὲ δαῖτα. Δὲν εἶδα ποὺ μετὰ «Κλεισιμένα βλέφαρα» ξεχώρισα καὶ ἀνακάλυψα κατὰ μέτρα δικά μου, ποὺ κανέναν ποιητὴ δὲν τὰ ξέρε ἀπὸ τὸν Ὀμηρο ἴσα μετὰ τὸν Πανά;

ΠΟΛΕΜΗΣ. Μὰ ὁ Γκόλφης καὶ ὁ Ποριώτης  
σοῦ τὰ βοήσανε διὰ λάθη,  
καὶ ἀπὸ τότες ἡ μιλιὰ σου  
πάει, κόπηκε καὶ χάθη!...

ΔΡΟΣΙΝΗΣ. Ἐσένα δὲ σ' ἔβαλα δῶ μέσα γιὰ νὰ μιλάς... Σὲ πῆρα γιατί χορταζόμουν τὸν ψῆφο σου. Ν' ἀκούς τί θέλω καὶ νὰ λές, ναί!

ΠΟΛΕΜΗΣ. Κύριε Πρόεδρε... ἡ ἀνεξαγορησία τοῦ πνεύματος... Μ' ἔδεσε μετὰ ὑπόσχεση σατανική... Ἄν' ὑποσῶ πλέον... (Λέει κάμποσα).

ΒΛΑΧΟΣ. (Ὁρῶντος). Μὴ μοῦ μιλάτε. Κρίμετε ὅτι θέλετε καὶ ὑπογράψω.

ANNINOS. Νὰ ψηφίσουμε λοιπόν.

ΣΟΥΡΙΣ. Φασοκλῆς καὶ Περιοκλῆς.  
καὶ ἀπὸ ποίηση νέτος σκέτος.

ANNINOS. Ποῖός;

ΣΟΥΡΗΣ. 'Ο Στρατήγης.

ΟΙ ΑΛΛΟΙ. (με θόρυβο). Τί λές θρ' αδερφέ! Αυτός έχει αξία. Τό είπε κι ο Παλαμάς. Έδω μέσα θά τονε μπίσουμε, για να μάς βάλη τὰ γιαλιά; Άλλο-νε, άλλονε...

ΣΟΥΡΗΣ. Αϊ, ας είναι. Τότες, ό Ξενόπουλος.

ΟΙ ΑΛΛΟΙ. (με θόρυβο). Τί λές θρ' αδερφέ! Αυτός έχει ταλέντο. Τό είπε κι ο Παλαμάς. Θα μάς κα-βαλίση όλους. Είναι ανώτερος από μάς. Κανέναν άλλο, σκόρτο, δέν έχουμε ;

ΔΡΟΣΙΝΗΣ. Σταθήτε! Έγώ λέω να ψηφίσουμε όλους. Δέ μου βαστά ή συνείδηση ν' αφήσω κανένα ά-ψηφιστο. Σ' όλους έδωσα τó λόγο μου και τόν κρατώ. Τό λοιπό ψηφίζω : Φιλύρα, Στρατήγη, Ζερβό, Ξενό-πουλο, Μαλακάση.

ΑΝΝΙΝΟΣ. Και τότες;

ΔΡΟΣΙΝΗΣ. Τότες; Θα είναι όλοι ψηφισμένοι. Κ' έπειδή θά πρέπει να τó πάρη ένας τó 'Αριστείο, δέ θα τó πάρη κανείς. Τό καθήκο μας, τó καθήκο μας...

ΣΟΥΡΗΣ. Έτσι μένουμε μονάχοι μας για ν' ά-λωνίζουμε στα έλληνικά Γράμματα... Μασκαρατζίκο. Μου είσαι ένας!.. (Σκύβει να τονε φιλήση.)

'Ο Άννινος αλλάζει τρίτο μαντίλι. 'Ο Βλάχος κοιμάται. 'Ο Πολέμης φουσα στην χούφτα του τόν άέρα, για να τονε κάμη στίχους. 'Ο Δροσίνης με τη μουσα του την Πονηρία, κάθονται να καταστρώσουνε τὰ πραχτικά.

#### ΠΡΑΞΗ Β'.

Στα Προπύλαια της Άκαδημίας. Τριγυρίζουνε με περιέργεια ό Στρατήγης κι ό Ξενόπουλος, χωριστά ό καθένας, που κρύβεται από τόν άλλονε, πίσω από τίς κολώνες.

'Ο πρώτος ντυμένος σαν ταυρομάχος, με κόκκινο πλατά ζωνάρι, οργμένο για καινά και με τó σιλέτο στο χέρι. 'Ο δεύτερος σά Ζακυνθινός Άμλετ. Από ώρα σε ώρα σιμώνει καθένας στην πόρτα της Άκαδημίας, κοιτάζει από την κλειδαρότρυπα τί γίνεται μέσα, κ' έ-στερα βάζει στις χαρμάδες τó αυτί του και κουφα-κοίει.

ΣΤΡΑΤΗΓΗΣ. Νά! ψηφίζει ό Σουρής. Είναι γε-ναία καρδιά. Θα κρατήση τó λόγο του. Χαλάλι τó ποιή-μα που τού κατασκεύασα στο βιβλίο μου.

ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ. (χωριστά). 'Ω νά, ψηφίζει ό Σουρής. Φίλος μου πρώτης. Τονε πήρα τόν ψηφο κιό-λας.

ΣΤΡΑΤΗΓΗΣ. Τί αναπομπουπόλα ακούω; Τί λέει κείνος ό Δροσίνης; Βοέ τούς άπαισίους! (Βάζει τίς φωνές). Έπε ν' άπακλείσουν, όστις περιεπτόνην τó Αιγαίον, τó Τόνιον, τó Μυρτώον πέλαγος και τόν Πα-νομένον 'Ωκεανόν; Θα διατάξω τὰ «Κύματα» μου ν' ανέλθωσιν έξ Φαλήρου διά να κατακλύσουν τόν νατη-ραμένον τούτον τόπον. Θα ρίψω τούς πυρίνους κεραυ-νούς μου κατ' αυτών.

Φεύγει από τὰ προπύλαια. Ξεσκαλίζει τόν κήπο, παίρνει πέτρες, στρίβει τó δρόμο, και με φόρα τίς ρί-χνει στα παράθυρα της Άκαδημίας. Τά τζάμια συν-τρίβονται ένα ένα. Πολλές πέτρες σπάζουνε τὰ κερά-μυδια.

ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ. (Μονάχος στα Προπύλαια). Άληθινά μου, με μπαρτζολετάρουνε;

(Προσφέρει σασαρόε).

Νά ζή κανείς ή να μη ζή; Ίδου ή άπορία.

Τί είναι πλέον ευγενές, να ζή να υποφέρει

του Άριστείου τη στέρηση;...

Μιλά για τόν έαυτό του μισή ώρα. Σταματά λα-χανιασμένος και κλαίει. Θέλει ν' αυτοχειρασθή. Μά κοιτάζει τó δρόμο και περιμένη νάρθη κανείς να τονε κρατήση.

#### ΠΡΑΞΗ Γ'.

Βράδι. 'Ο θόρυβος από τὰ τζάμια και τὰ κεραμί-δια της Άκαδημίας που συντρίβονται, φτάνει στα Έξάρχεια, στο σπίτι του «Νουμά». Έκεί μέσα συνε-δριάζουνε όλοι οι νέοι, προλετάριοι του πνεύματος.

ΦΙΑΗΝΤΑΣ. (Φτάνει κατασκηνομένος. Πάντα τον καλά πληροφορημένος). Μωρέ παλληκαριά μου, έλāτε ν' ακούσετε γλήγορα πράματα και θάματα!... Έκεί κάτω, στην Άκαδημία τó και τó. (Τους τὰ λέει όλα). Οι γαιδάροι! Μαλώνουνε σε ξένον άχυρώνα.

ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ. Αυτοί οι κεφαλιούχοι της φι-λογίας, τόν παρασηκώσανε τόν άμινε. Δέν υποφέ-ρουνται πιά!

ΟΙ ΝΕΟΙ (άναταράζονται). Ήρθε ή ώρα τους..

ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ. (Υψώνοντας τó έρυθρό λά-βαρο του «Νουμά»). Έμπρός όλοι μαζί.. Κι όπιστή-τε.

'Οπλίζουνται με χαρτί, με κοντινοφόρους, με δι-βλία, με κοιτικές και με ρίμες.

ΦΙΑΗΝΤΑΣ. Πάρτε τὰ γλωσσικά και τίς γραμ-ματικές. (Όδηγεί). Άπ' αυτού είν' ό δρόμος πιο σύν-τομος.

Φωνές, κακό. Άκολουθούνε άγριέμένοι, Βουτιερί-δης, Περσορίτης, Γκόλσης, Μελιζέρτης, Περιοιρίτης, Βάρονης, Σπαταλάς, Κουκούλας, ό νέος Ταγκόπου-λος, Οίκοномиδης, Μήτσος Άνθέλης, Καλαύτης, Κιο-θαίος, Ραντόπουλος, Γιοφύλλης κι άλλοι πολλοί από τούς νεώτερους. 'Ο γλύπτης Στεφάνιος, ό γελοιογράφος Παπαδημητρίου, ό νομικός Τσάκος Παπαδόπου-λος. Σά φτάνουνε απόξω από τó «Μαύρο Γάτο» αντα-μώνουν εκεί κι άλλα υποουλόκω από νέους. Τους Βο-υτιώηδες, τούς Λογάδες, τούς Αιράδες και τούς ποέ-τες που στείλανε για τó κίνημα οι Άγονάνοι. Χλω-μό φωνογραφία από γλήγορα λούζει την Άθήνα. Κα-θώς σιμώνει όλοι μαζί στην Άκαδημία καταβάνουν από τίς άνωγλές τους στήλες, ή Άθήνα κι ή Άπόλλωνια ζέ-χουνται να τούς χαροετίσουνε. Στο μεταξά ό Στρατήγης κρατάει να τó σάσει. Πάει και έπετ ένωτ'όλα κατ'ό τó Πανεπιστήμιο, κάτω από τó άγαλμα του ημεραίου Κορσά. Τού ρίχνει μια κοιτική θηλειά ό Γκόλσης και τονε τσακώνει. Τρέχουν οι άλλοι και τονε δένουνε πι-στάγκωνα μ' επιγράμματα. 'Ο Ξενόπουλος παραδίνε-ται και ζητ'ό έλεος. «Θέλω» λέει ενά ζήσα. Μετανιώ-νω.»

ΑΘΗΝΑ (πρός τούς νέους). Άληθινά μου παι-διά, έλāτε να με σώσετε απ' αυτούς που μπηχανε στο νοό μου και μου τονε μολέψανε. Σασα δέν έχουνε, κ' είμαι γώ που μπορώ πιο καλά να τó ξεράω.

ΑΠΟΛΛΩΝΑΣ. Ποίηση δέν έχουνε, και γώ είμαι κείνος που σ'αε τó λέει.

ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ. 'Ω θεοί! Έχετε σε μάς έμπι-στοσύνη κ' ή κατοικία σας θα καθαριστή.

'Όλοι τασοθύνε στη μεγάλη πόλη της Άκαδημίας. Σπρώγγουνε για να τη διάσουνε. Μά είναι καλά μαν-ταλωμένη. Από μέσ' ακούγονται φωνές κι' αντίρα.

ΣΟΥΡΗΣ. (πρός τούς άλλους Άκαδημαϊκούς). Έγώ δέ φταίω. Έσείς μ' ανακηρύξατε μεγάλο ποιη-τή και με πήρατε στο λαμό σας. Έγώ ήθελα να μείνω

ἐφημεριδᾶς. (Τρέμει, σὰ νὰ θυμᾶται τὴν Ψυχαρολουσία πὺν ἄλλοτεξ ἔφαγε.) Τώρα τί νὰ κάμω;

ANNINOS. Τί ; Φοβᾶσαι τὰ παιδαρέλια; Ἐγὼ θὰ τοὺς δείξω!... (Σηκώνει τὴν ὀμπρέλλα. Μὰ δὲν μπορεῖ καὶ τοῦ πέφτει ἀμέσως).

Ἐρχεται ἡ Ἀθηνά. Ἀγγίζει ἀπ' ὅσω μὲ τὸ δόρατο τὴν πόρτα, καὶ αὐτὴ σὰ μαγεμένη ἀμέσως ἀνοίγει διάπλατα. Τότες οἱ νέοι ὁρмоῦνε μέσα μὲ φωνὲς καὶ χλαλὴ δαιμονισμένη.

Ὁ Φιλίντας, σὰ βέρος μαθητὴς τοῦ Ψυχάρη, τσακώνει τὸ Σοιρὴ καὶ τὸν πετάει ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρο στὸ δρόμο. Ὁ Σπαταλᾶς πετάει ἀπὸ τὸ παράθυρο τὸ Δροσίνη, γιὰ ἐκδίκηση πὺν τοῦ χάλασε τὰ μέτρα. Τὸν Πολέμη τὸν ἀδράχνουν οἱ ἄλλοι καὶ τὸν σφεντονίζουν. Στὸ δρόμο, ὁ Δάφνης, τοὺς βρίσκει μισοζώντανους, καὶ ἀργίζει νὰ τοὺς παίρνῃ συνέντευξη. Μέσα ὅμως ὁ Βουτιερίδης μὲ τὴ μαγκούρα καὶ ὁ Παρορίτης μὲ τὸ φοβερό του μάτι ψάχνουνε γιὰ κανένα τεζογράφο. Ὁ Κουκούλας καὶ ὁ νεὸς Ταγκόπουλος παραδίδουνε τὸν Ἄννινο σὲ μιὰ παρᾶμᾶνα πὺν τὴ στιγμὴ κείνη τῆς κίψιαν ἐπίταξη. Οἱ ἄλλοι κοιτάζουνε νὰ βγάλουνε κάτου ἀπὸ τοὺς καναπέδες κανένα λόγιο λαγό.

Ὁ Ταγκόπουλος, σ' ὅλη τὴν ἀναμπουμπούλα, ἥσυχος καπνίζει καὶ κουβεντιάξει μὲ τὴν Ἀθηνά καὶ τὸν Ἀπόλλωνα. Ὅλα τὰ ξέρουνε, σὰ νὰ διαβάσουνε τὸ «Νοιμᾶ». Τοῦ δίνουνε θάρρος. «Ἐσεῖς» τοῦ λένε «εἴστε οἱ ἀληθινοὶ ἀπόγονοι».

Ἡ Ἀκαδημία ξεκαθαρίζεται. Κλείνει καλὰ ἡ πόρτα. Τὰ μπουλόκια ἐτοιμάζονται νὰ φύγουν.

ΦΙΑΗΝΤΑΣ. Πρέπει νὰ περάσῃ καιρὸς γιὰ νὰ ξεμολεπτῇ ἀπὸ τοὺς καθαρευουσιάνους πὺν μπασταρδέψανε τὴ δημοτικὴ.

ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ. Ἡ Ἀκαδημία θὰ ξαναοἰξῇ μονάχα μὲ πιστοὺς, μὲ ἀληθινοὺς καὶ ὀρθόδοξους δημοτικιστῆς. Τὰ σημερινὰ Ἀριστεῖα ἀκυρώνονται.

ΟΙ ΝΕΟΙ. Δὲν τ' ἀναγνωρίσαμε ποτές.

ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ. Ὡρα δὲν ἔχουμε νὰ χάνουμε. Χρειάζεται χαρακτήρας καὶ δουλειά.

Φεύγουνε ὅλοι μαζί. Ἡ Ἀθηνά καὶ ὁ Ἀπόλλωνας αἰώλητοι τοὺς καμαρώνουνε. Ὑστερα ἀνεβαίνουνε στὶς στήλες καὶ ξαναμαρμαρώνονται.

#### ΠΡΑΞΗ Δ'.

Ἀρχίζει νὰ θαμποφέγγῃ. Ἐξω ἀπὸ τὴν Ἀκαδημίαν χέσκουνε πολλὴν ὥρα, ὁ Χατζόπουλος, ὁ Βλαχογιάννης, ὁ Φῶτος Πολίτης, ὁ Πορφύρας, ὁ Καμπάνης, ὁ Μελάς, ὁ Τιμ. Σταθ. — καὶ οἱ δύο τοὺς κοιτάζουνε φοβισμένα γύρο, παίρνοντας τὰ φανίρια γιὰ μπουλοδίζου— ὁ Καζαντζάκης, ὁ Δημητρακόπουλος, ὁ Καβαφάκης— μὲ τὸ λεξικό τοῦ Βυζαντίου στὸ χέρι — ὁ Τσοκόπουλος, ὁ Μωραϊτίνης, ὁ Πανάς, ὁ Κοπακάκης, ὁ Πασαγιάνης, ὁ Τυμφορηστός.

Ἀξαφᾶ φτάνουν ἀπὸ πέρα, τρέχοντας, ἀγκομαχώντας, κατάκοποι ἀπὸ τὸ δρόμο, μὲ ξεσκισμένα παπούτσια καὶ κουρελιάσμενα ρούχα, ὁ Γληνός, ὁ Δελμούζος καὶ ὁ Τριανταφυλλίδης. Τραβοῦνε ἴσα στὴν πόρτα τῆς Ἀκαδημίας καὶ χτυποῦνε ἀπελπισμένα.

ΚΑΙ ΟΙ ΤΡΕΙΣ. Ἀνοίξτε... Ἀνοίξτε καὶ σὲ μᾶς. Θέλουμε νὰ μποῦμε... Εἴμαστε νέοι...

Σιμώνει ὁ Χατζόπουλος, ὁ Βλαχογιάννης καὶ ὁ ἄλλοι.

— Τί πάθατε, παιδιά; Ποῦθ' ἔρχεστε;

ΚΑΙ ΟΙ ΤΡΕΙΣ. Μᾶς πῆρε στὸ λαϊμό του ὁ Ζα-

χαριάς. Μᾶς τράβηξε, μᾶς πλάνεσε στὰ Ψηλὰ Βουνά. Ἦωρα τὸ βλέπουμε... Καθυστερήσαμε.

Πέφτουνε συντριμμένοι στὰ μάρμαρα.

— Ἀχ! ἄχ!

Τρέχει νὰ τοὺς κάμῃ φιλολογικὸ σκίτσο ὁ Ὀλύμπιος Καμπάνης. Ὁ Μελάς σιμώνει νὰ τοὺς συμβουλέψῃ ὅπως πάντα συνειθίζει. Ὁ Πορφύρας ἐτοιμάζεται νὰ γράψῃ δεύτερο Lacrymiae rerum. Ὁ Φῶτος Πολίτης μελετᾷ τὴ σκηνοθεσίαν πὺν ἔχει τέτοιο πέσιμο.

Μὰ τότες ἀπὸ τὶς ἔδρες τῆς μεγάλης σκάλας τῆς Ἀκαδημίας, σηκώνονται οἱ βουβοὶ ὡς ἐκείνη τὴν ὥρα, Σωκράτης καὶ Πλάτωνας, καὶ μαλῶνουνε τὸν Ἀπόλλωνα, πὺν μαρμαρωμένος στὴν ἀψηλὴ του κολῶνα, μὲ τὴ λύρα στὰ χέρια, κοιτάζει ἀφαιρεμένος κατὰ τὸ Φάληρο, καὶ ἀργεῖ νὰ φέξῃ.

Κι ἀληθινὰ, ἀπὸ τὸ Λυκαβητὸ προβάλλει ἡ πρώτη χρυσὴ ἀχτίδα. Τὰ κακὰ στοιχεῖα φεύγουν, ἐνῶ ἀπόμετρα ἀκούγεται τὸ κουδοῦνι ἀπὸ τὸ κάρρο τοῦ σκουπιδιαρῆ.

Ὁ Πλάτωνας καὶ ὁ Σωκράτης σιγομιλοῦνε.

— Τέτοια κακὴ νύχτα, ποτές ὡς τώρα δὲν περάσαμε.

— Δόξα νάχῃ ὁ Δίας, ξαναφέγγει.

— Ὁ Ναὸς εἶν' ἀδειανός πάλι.

— Καὶ τὰ μαρμαρένια στηθία μας πιὸ ἀνάλαφρα.

ΠΙΚΡΑΓΚΑΘΗΣ

#### ΘΕΑΤΡΙΝΟΙ

Βαρύγνωνοι καὶ ἀποσταμένοι  
μέσα στὴν πάλῃ τὴ φρυχτὴ,  
ἄνθρωποι αἰώνια νικημένοι,  
τὸ δῆμα σέρνουμε ἰ' ἀργὸ μας  
καὶ τρέχουμε πρὸς τὸ χαμὸ μας  
μέσα σὲ νύχτα σκοτεινὴ.

Τὸ χέρι κάποιος μᾶς ἀπλώνει  
καὶ ὅλο μᾶς σέρνει πάντα ἐμπρός,  
καὶ στὸ σκοτάδι πὺν μᾶς ζώνει  
κάποια θανάτου ἀνατριχίλα!  
Πάντα τριγύρω μας μαυρίλα  
καὶ πάντα ἐμπρός μας ὁ γκρεμὸς.

Κι' ὅμως σ' αὐτὴ τὴ συφορά μας  
στὴ δυστυχία μας τὴ σκληρὴ,  
πὺν στεφανώνει τὰ ὄνειρά μας,  
μέσ' στὸν ἀτέλειωτο καῦμό μας,  
στὸ φοβερό τὸ θάσάνο μας,  
στὴν καταφρόνια τὴν πικρὴ,

Περήφανα τὰ μέτωπά μας  
καὶ στηλωμένα τὰ κορμιά!  
Καὶ πάντα, κορβονίας θαδεῖά μας  
φανατικὲς ὠραιολατρεῖες,  
μὲ χαμογέλιο τὶς θυσιῆς  
προσφέρουμε στὴν Ὀμορφιά!

Καὶ στὶς καρδιές μας, πὺν θερμαίνει,  
μὲ θεῖα Φωτιά, πόθος σοφός,  
ἀρχαῖοι Θεοὶ στεφανωμένοι  
Βάχχοι καὶ Ἀπόλλωνες περνοῦνε  
καὶ στὸ Ναὸ μᾶς ὀδηγοῦνε,  
πὺν λάμπει Προμηθέων Φῶς!

ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΒΕΑΚΗΣ